

Konec 2. svetovne vojne slovenskemu narodu NI PRINESEL svobode

Devetega maja bo minilo 80 let od konca druge svetovne vojne v Evropi. Nedvomno je ta datum eden najpomembnejših ne le v zgodovini Evrope, ampak v zgodovini vsega človeštva. Z zmago nad nacifašizmom je bilo namreč premagano najhujše zlo, kar ga je kdaj spočel človek, kajti nacifašizem je ogrožal temeljne pridobitve človeške civilizacije, ki jih je ta dosegla v tisočletjih svojega razvoja.

DR. MILKO MIKOLA

Njegova zmaga bi nedvomno pomenila ne le njen zaton, ampak tudi njen konec. Žal pa ima praznovanje te pomembne obletnice nekoliko grenak priokus, saj konec druge svetovne vojne narodom vzhodne in srednje Evrope ni prinesel svobode, ampak so si jih podjarmili komunistični totalitarni režimi.

Te narode je po končani vojni od demokratične Evrope ločevala tako imenovana železna zavesa, ki je, kot je dejal Winston Churchill, potekala od Ščeti na ob Baltiku do Trsta na Jadranu. Svojo dejansko osvoboditev so tako dočakali šele čez slabega pol stoletja, ko so se komunistični totalitarni režimi v vzhodni in srednji Evropi zrušili.

TOTALNA OBLAST PARTIJE

Med tistimi evropskimi narodi, ki jih je po koncu druge svetovne vojne od demokratične Evrope skoraj pol stoletja

“
Edvard Kocbek: »Izven partije ne obstaja niti ena samostojna in od nje neodvisna organizacija. Oblast partije je totalna.«

ločevala železna zavesa, je bil tudi slovenski narod, kajti tudi v Sloveniji je bil po izgonu okupatorja 9. maja 1945 namesto demokracije vzpostavljen komunistični totalitarizem z vsemi svojimi značilnostmi. Pisatelj in politik Edvard Kocbek, ki je s svojim delovanjem med vojno sam veliko prispeval k njegovi vzpostavitvi, ga je kasneje, ko je postal do njega kritičen, takole označil:

»Komunistična stranka ima v rokah vso državno oblast, zakonodajno, izvr-

šilno, ima odločujoč vpliv na sodišča, vojsko, v njenih rokah je tajna politična policija, ona vodi uradno politično organizacijo, postavlja sekretarje vseh OF odborov, ki dejansko odločajo v vseh krajih, okrajih in okrožjih. Partija ima v rokah vse množične organizacije, tako OF, AFŽ in ZMS. V rokah ima ves tisk, kar ga je. Uravnava sindikate, fiskulturo. S posebno vnamo se posveča šolstvu in vzgoji. Partijci obvladujejo vse ključne gospodarske postojanke, ki so prišle v državno last. Izven partije ne obstaja niti ena samostojna in od nje neodvisna organizacija. Oblast partije je torej totalna.«

Komunistični totalitarizem sicer ni predstavljal takšne grožnje za obstoj slovenskega naroda, kot sta ga predstavljala nacizem in fašizem, se pa po svoji represivnosti zlasti v prvih povojnih letih od njiju ni veliko razlikoval. V obdobju od leta 1945 pa do začetka petdesetih let je imel namreč vse značilnosti stalinističnega režima v Sovjetski zvezi, po katerem se je tudi zgledoval. Kot ugotavlja zgodovinar Leonid Gibianskij, je bila Komunistična partija Jugoslavije, katere del je bila tudi Komunistična partija Slovenije, v tem obdobju »od drugih vzhodnoevropskih komunističnih partij ena izmed najbolj radikalnih«. To potrjujejo tudi besede visokega političnega funkcionarja komunističnega režima v Sloveniji Mitje Ribičiča, ki je obdobje 1945–1953 označil kot obdobje, ko je bila Jugoslavija/Slovenija »najbolj oktobrska dežela v Evropi, revolucionarno najbolj dosledna z vodilno vlogo partije«.

IZVENSODNI POBOJI

V tem obdobju slovenske povojne zgodovine, ki je predstavljalo obdobje stali-

arhiv dr. Milko Mikola

Kardeljeva depeša z dne 25. junija 1945
predsedniku Narodne vlade Slovenije
Borisu Kidriču.

Od Predsedništva Centralne vlade.

25.VI.1945.

prejeto ob 11 uri.

K i d r i č u - osebno.

Najkasneje v teku treh tednov bodo raspuščena
sodišča nacionalne časti, vojna sodišča a bede sodila
sane vojnim osebam, vse druge bodo prevzela redna sodišča.
Proglášena bo nova amnestija. Nimete torej nobenega razloga
biti take počasni v čiščenju kot doslej. ~~Kardelj~~

K A R D E L J.

“

Mitja Ribičič je obdobje 1945–1953 označil kot obdobje, ko je bila Jugoslavija/Slovenija »najbolj oktobrska dežela v Evropi, revolucionarno najbolj dosledna z vodilno vlogo partije«.

nizma, je komunistični režim v Sloveniji nad svojimi dejanskimi in potencialnimi nasprotniki izvajal vrsto najhujših represivnih ukrepov, ki se, vsaj nekateri med njimi, niso veliko razlikovali od tistih, ki so jih med vojno nad slovenskim narodom izvajali nacistični in fašistični okupatorji. V tem obdobju so se v Sloveniji zgodili množični izvensodni poboji, obstajala so koncentracijska in delovna taborišča, potekali so množični politični sodni procesi, izvajale so se množične nasilne razlastitve premoženja (zaplembe, agrarna reforma, nacionalizacija gospodarskih podjetij), izveden je bil izgon družin iz obmejnih

krajev z Avstrijo na Kočevsko in še bi lahko naštevali. Zaradi teh in številnih drugih nasilnih ukrepov je bilo v omejenem obdobju prizadetih več deset tisoč posameznikov, če pa bi upoštevali tudi njihove svojce, pa je bilo zaradi njih prizadetih nekaj sto tisoč oseb.

Med zgoraj navedenimi oblikami nasilja seveda izstopajo izvensodni poboji, ki predstavljajo največji zločin, kar jih je bilo nad slovenskim narodom storjenih v vsej njegovi zgodovini. Za kako strahoten zločin je šlo, pove podatek, da je bilo do zdaj odkritih več kot 700 prikritih morišč. Pri tem je pomembno poudariti, da so ti poboji potekali z vednostjo in soglasjem tedanje Narodne vlade Slovenije, kar dokazuje depeša, ki jo je 25. junija 1945, torej v času, ko je bilo njihovo izvajanje na višku, Edvard Kardelj poslal njemu predsedniku Borisu Kidriču. V njej mu očita, da v Sloveniji »čiščenje« ne poteka dovolj hitro, pri čemer je bilo z izrazom »čiščenje« mišljeno predvsem izvajanje množičnih pobojev.

OSVOBODITEV LETA 1991

Kasneje je represija komunističnega režima v Sloveniji sicer nekoliko popu-

stila, vendar se ni nikoli povsem demokratiziral. Ustavno sodišče Republike Slovenije je v eni svojih odločb zapisalo, »da je obdobje sistematskega in permanentnega zatiranja ne samo človekovih pravic, ampak tudi temeljnih svoboščin trajalo ves čas od 9. 5. 1945 do prvih demokratičnih volitev, to je 45 let. Torej ni mogoče govoriti, da je do množičnih kršitev človekovih pravic prihajalo samo v obdobju po vojni ali celo nekaj let po koncu druge svetovne vojne, temveč da se je to dejansko dogajalo do pomladi leta 1990.«

Zaradi vsega zgoraj navedenega je ob praznovanju 80-letnice konca druge svetovne vojne v Evropi in s tem tudi v Sloveniji pomembno poudariti naslednje:

- Slovenski narod se je 9. maja 1945 sicer osvobodil okupatorjev, ni pa dosegel dejanske svobode, ker so mu jo ukradli komunisti, ki so mu vladali skoraj pol stoletja.
 - Komunistični politični sistem, ki je bil v Sloveniji vzpostavljen 9. maja 1945, je bil, kot je to povedalo Ustavno sodišče Republike Slovenije, totalitaren, kar pomeni, da se 9. maja 1945 v Sloveniji ni zgodila osvoboditev, ampak zgolj zamenjava nacističnega totalitarizma s komunističnim.
 - Slovenskemu narodu je dejansko osvoboditev prinesla šele njegova osamosvojitev leta 1991, ko je z ustanovitvijo Republike Slovenije dobil svojo državo, ki temelji na demokratičnih načelih, med katerimi je treba posebej poudariti načelo vladavine prava in spoštovanja temeljnih človekovih pravic in svoboščin.
- Pri tem pa ne smemo prezreti dejstva, da bi slovenski narod svojo državo in s tem popolno suverenost dosegel veliko težje, kot jo je, če v okviru Jugoslavije ne bi imel svoje republike, četudi ta ni bila demokratična. Pri uveljavljanju svoje pravice do izstopa iz Jugoslavije in

V Ljubljani so kmalu po koncu druge svetovne vojne ovekovečili 'nesmrtna' voditelja svetovnega komunizma Josipa Visarionoviča Stalina in Josipa Broza Tita. Njuno skupno bivanje je leta 1948 prekinil spor o tem, katera pot v 'svetlo prihodnost' je pravilna. Spomenik je nekega dne izginil.

FB založba Modrijan

“

Zapis pravice do samoodločbe v zvezni in republiški ustavi iz leta 1974 predstavlja za slovenski narod edino pomembno pridobitev, ki mu jo je zagotovil komunistični režim.

“

Postkomunistična levica nikakor ne želi in noče pretrgati z nekdanjim komunističnim sistemom, ki ga skuša prikazati kot »socializem s človeškim obrazom«, pri tem pa zamolči, da je bil totalitar in v prvem povojnem obdobju celo zločinski.

ustanovitve lastne države se je namreč lahko skliceval na svojo neodtujljivo pravico do samoodločbe, ki sta mu jo zagotavljali ustavi Socialistične federativne republike Jugoslavije in Socialistične republike Slovenije iz leta 1974. Zapis pravice do samoodločbe v zvezni in republiški ustavi iz leta 1974 predstavlja za slovenski narod dejansko edino pomembno pridobitev, ki mu jo je zagotovil komunistični režim.

POSTKOMUNISTIČNA LEVICA

Kljub temu da je slovenski narod leta 1991 dobil svojo državo, ki temelji na demokratičnih načelih, pa smemo trditi, da se demokracija v njej doslej še

vedno ni v celoti uveljavila. Sadove prizadevanj za ustanovitev samostojne in demokratične države slovenskega naroda si je namreč po padcu Demosove vlade leta 1992 skoraj v celoti prisvojila postkomunistična levica, ki je z manjšimi presledki na oblasti vse do danes. Ta nikakor ne želi in noče pretrgati z nekdanjim komunističnim sistemom, ki ga skuša prikazati kot »socializem s človeškim obrazom«, pri tem pa zamolči, da je bil totalitar in v prvem povojnem obdobju celo zločinski.

To počne tudi sedanja leva vlada, ki je pri tem šla celo tako daleč, da je ukini-la spominski dan na žrtve komunističnega nasilja, čeprav je leta 1996 Državni zbor RS sprejel Zakon o popravu krivic, s čimer je Republika Slovenija priznala, da so bile v Sloveniji pod komunističnim režimom storjene hude krivice. V Ljubljani in nekaterih drugih mestih v Sloveniji še vedno stojijo spomeniki, ki slavijo komunistično revolucijo in njene voditelje. Postkomunistična levica izkazuje tudi skrajno negativen odnos do slovenske osamosvojitve in komaj prikrito sovraštvo do tistih, ki so jo izpeljali. Kako sicer drugače razumeti ukinitve Muzeja slovenske osamosvojitve, kar predstavlja izrazito nedržavotvorno dejanje?

Slovenija je danes verjetno edina postkomunistična država v Evropi, ki ni naredila dokončnega preloma s ko-

munističnim totalitarizmom, čeprav so od padca Berlinskega zidu minila že več kot tri desetletja! Glavni razlog za to je treba iskati v posledicah, ki jih je slovenskemu narodu prizadejala komunistična revolucija. Z njeno zmago je bila že v prvih dveh letih po končani vojni skoraj v celoti uničena vsa njegova predvojna gospodarska in duhovna elita. Vsa oblast je prešla v roke komunistov, ki so tako, kot je to ugotavljal že Kocbek, v celoti obvladovali vse pomembne položaje. S tistimi, ki se jim

“

80-letnico konca druge svetovne vojne lahko praznujemo zgolj kot obletnico izгона okupatorja iz Slovenije, ne pa tudi kot 80-letnico njegove dejanske osvoboditve.

niso hoteli podrediti, so surovo obračunali in mnoge tudi fizično odstranili. Predvojno elito slovenskega naroda je zamenjala nova, to je komunistična »elita«, katere ideološki dedič je sedanja politična levica. Tako kot njeni komunistični predhodniki tudi ona danes obvladuje ne le gospodarstvo, šolstvo, kulturo, zdravstvo in medije, ampak tudi sodstvo, kar ji zagotavlja popolno prevlado nad desnimi (pomladnimi) političnimi strankami in s tem tudi politično oblast.

Postkomunistična levica se dobro zaveda, da se ima za vse to zahvaliti komunistični revoluciji, zato se ji nikakor ni pripravljena odreči. V tem kontekstu je treba razumeti tudi njena prizadevanja, da bi 9. maj 1945, ko se je v Evropi končala druga svetovna vojna, praznovali kot dan osvoboditve slovenskega naroda. Zaradi dejstva, da je bil tega dne v Sloveniji namesto poraženega nacističnega totalitarizma vzpostavljen komunistični totalitarizem, ne pa demokracija, je treba še enkrat poudariti, da konec druge svetovne vojne slovenskemu narodu ni prinesel svobode in da zato 80-letnico tega dogodka lahko praznujemo zgolj kot obletnico izгона okupatorja iz Slovenije, ne pa tudi kot 80-letnico njegove dejanske osvoboditve.

Prihod partizanske vojske v Ljubljano, 9. maj 1945.